

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του θα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ.-ΦΑΞ 5232553 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 2 ΑΠΡΙΛΗ 1999 ΑΡ. ΦΥΛ. 326 ΔΡΧ. 200

ΟΙ ΒΟΜΒΑΡΔΙΣΜΟΙ ΤΟΥ ΝΑΤΟ ΦΕΡΝΟΥΝ ΤΗ ΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΡΩΣΙΑ ΣΤΑ ΒΑΛΚΑΝΙΑ

Στον πόλεμο του Κόσσοβου συγκρούονται αυτή τη στιγμή τριών ειδών δυνάμεις: Η μία είναι η Δύση με επικεφαλής τις ΗΠΑ. Η άλλη είναι η Ρωσία. Η τρίτη είναι δύο βαλκανικοί σοβινισμοί, ο σέρβικος και ο αλβανικός.

Οι σχέσεις ανάμεσά τους είναι οι εξής:

- Οι δύο σοβινισμοί είναι σαν δύο άγρια σκυλιά που δαγκώνονται ανάμεσά τους και δαγκώνουν και τους άλλους κόβοντας κομμάτια από δω κι από κει.

- Η Δύση χαϊδεύει το ένα και δέρνει το άλλο, δίχως να πολυνοιάζεται ούτε για το δίκιο ούτε για τα θύματα, αλλά για την ησυχία της, δηλαδή για μια ειρήνη δίχως αρχές που θα εξασφαλίζει την ομαλή οικονομική της ηγεμονία.

- Η Ρωσία φροντίζει να ερεθίζει τα σκυλιά σπρώχνοντας το ένα ενάντια στο άλλο και ενάντια στους τρίτους. Στόχος της να αλλάξει βίαια το ευρωπαϊκό στάτους κβο και να επιβάλλει την πολιτικοστρατιωτική της ηγεμονία.

Οι ΗΠΑ είναι η ιμπεριαλιστική Αγγλία πριν το Β' Παγκόσμιο πόλεμο. Η Ρωσία είναι ο Χίτλερ.

Η ιστορία έχει ως εξής:

Αν και δεν του φαίνεται, πρώτος ξεκίνησε ο αλβανικός σοβινισμός, ο οποίος επί εποχής Χότζα αμφισβήτησε τα σέρβικα σύνορα ζητώντας το Κόσσοβο. Τελικά, τα κατάφερε και ξύπνησε τον τρομερό σέρβικο σοβινισμό που απάντησε όχι μόνο με καταπίεση στο Κόσσοβο, αλλά κυρίως με τη λυσσαλέα του επίθεση για να εδάρει στη Βοσνία. Ο διαμελισμός της Βοσνίας και η σέρβικη εθνοκάθαρση ήταν η πρώτη βίαιη και πετυχημένη αλλαγή κρατικών συνόρων στη μεταπολεμική Ευρώπη. Αυτός που έσπρωξε την Σερβία σ' αυτόν τον εγκληματικό δρόμο ήταν η Ρωσία μέσω του πράκτορά της Βουκ Ντράσκοβιτς.

Η Δύση έβαλε τις φωνές στη Σερβία, αλλά την άφησε να διαμελίσει την Βοσνία για να μην τα χαλάσει με τη

Ρωσία. Αποτέλεσμα: Η Ρωσία έκανε τελικά τον ειρηνοποιό και εγκατέστησε στρατεύματα στη Βοσνία.

Ύστερα η Ρωσία έκανε ένα δεύτερο βήμα στα κρυφά: Υπέθαλψε στην Αλβανία την δήθεν λαϊκή εξέγερση -πραξικόπημα των ψευτοκομμουνιστών του Χότζα που μόλις ήρθαν στην εξουσία έφτιαξαν τον ΑΣΚ, μια ομάδα ενόπλων σοβινιστών στο Κόσσοβο. Αυτοί άρχισαν πόλεμο με τη Σερβία στη γραμμή της Μεγάλης Αλβανίας παραμερίζοντας τον ευρωπαϊκό και μετριοπαθή Ρουγκόβα. Ο Μιλόσεβιτς απάντησε με το μόνο τρόπο που ξέρει: Μαζί με τον ΑΣΚ άρχισε να εξοντώνει και τον απλό λαό του Κόσσοβου.

Η Δύση πήρε αμέσως το μέρος του ΑΣΚ, πιστεύοντας ότι ήρθε η ώρα να ξεφορτωθεί τον Μιλόσεβιτς που στο μεταξύ είχε χάσει την υποστήριξη της Μόσχας. Ζήτησε λοιπόν από τον Μιλόσεβιτς να υπογράψει τη συμφωνία του Ραμπουγιέ που ουσιαστικά αποσπούσε το Κόσσοβο από τη Σερβία. Η Ρωσία υποστήριξε το Ραμπουγιέ ενθαρρύνοντας τη Δύση να χτυπήσει τον Μιλόσεβιτς.

Μόλις όμως η Δύση χαρούμενη άρχισε τους βομβαρδισμούς, αμέσως η Ρωσία τους καταδίκασε με πάθος, δίχως βέβαια να κουνήσει το δαχτυλάκι της για να τους εμποδίσει. Αυτό γιατί ο Μιλόσεβιτς εδώ και καιρό αρνείται να υπογράψει μια συμφωνία βάσει της οποίας θα παραταχθεί “για το καλό της Σερβίας” ρώσικος στρατός στο Κόσσοβο. Έτσι η Ρωσία χρειάζεται τους νατοϊκούς βομβαρδισμούς για να σπάσει ο Μιλόσεβιτς και ταυτόχρονα καταγγέλλει τους βομβαρδισμούς για να κερδίσει την σέρβικη κοινή γνώμη και να διασπάσει τη Δύση. Από την άλλη μεριά επειδή πιέζει τον Μιλόσεβιτς, εμφανίζεται και στη Δύση σαν ένας διστακτικός ενδιάμεσος.

Η Δύση λοιπόν θα βομβαρδίζει τη Σερβία από τον αέρα δίχως να στέλνει στρατό στο έδαφος για να μην εμπλακεί περισσότερο, ο Μιλόσεβιτς θα αδειάζει το Κόσσοβο από λαό και η Ρωσία θα μηχανορραφεί με την ησυχία της στο έδα-

φος.

Αποτέλεσμα: οι Κοσσοβάροι θα βρίζουν τη Δύση σαν ένα προβοκάτορα που τους εγκατέλειψε και οι Σέρβοι επειδή τους χτυπάει.

Είναι λοιπόν η Ρωσία στο βάθος που σέρνει το χορό της ανωμαλίας και του πολέμου στα Βαλκάνια. Δεν είναι τυχαίο ότι όλοι οι εθνικοφασίστες, οι αντισημίτες και οι νεοναζί της γης, όλοι όσοι χτυπάνε τον ευρωπαϊκό δημοκρατισμό και υπερασπίζουν τους τριτοκοσμικούς φασίστες, είναι με τη Ρωσία των Ζιουγκάνοφ - Ζιρινόφσκι. Νιώθουν όλοι αυτοί τι σημαίνει μια ολιγαρχία με 20.000 πυρηνικά και διαστημικές εξέδρες επικεφαλής ενός εξαθλιωμένου λαού. Ξέρουν από τη Ρωσία για τα Βαλκάνια είναι θανάσιμος, ειδικά για την Ελλάδα που είναι η πρώτη βαλκανική χώρα στην οποία αυτή αποκτά στρατιωτικές βάσεις μέσω των S-300. Αθόρυβα και συνωμοτικά η χώρα μας ήδη έχει κυλήσει στη ρώσικη σφαίρα επιρροής. Στην οικονομία είναι Δύση, αλλά η “ψυχή” της έχει αρχίσει να γίνεται ρώσικος μεσαίωνας.

Απέναντι στην κτηνωδία των σοβινιστών και του Κρεμλίνου και απέναντι στην χοντροπετσιά των ηγετών της Δύσης οι βαλκανικοί λαοί πρέπει να υπερασπίσουν με το μυαλό και με το αίμα τους μια αρχή: αυτή του απόλυτου σεβασμού των συνόρων των βαλκανικών κρατών -ανεξάρτητων ή που συμμετείχαν σε ομοσπονδίες-τα οποία βγήκαν μέσα από τον παγκόσμιο αντιφασιστικό πόλεμο.

Αυτά οι αρχές μεταβαλλίζονται σήμερα σε δύο αιτήματα ειρήνευσης στα Βαλκάνια:

Πρώτο: Απελευθέρωση της Βοσνίας από τη σέρβικη κατοχή, και Δεύτερο: Καταδίκη του αλβανικού αποσχιστικού κινήματος στο Κόσσοβο. Η καταγγελία της σέρβικης εθνοκάθαρσης στο Κόσσοβο και η απαίτηση για άμεση παύση των νατοϊκών βομβαρδισμών είναι τα πιο επείγοντα δημοκρατικά αιτήματα.

ΠΟΥ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ

Ο ΑΛΗΘΙΝΟΣ ΧΙΤΛΕΡΙΣΜΟΣ

Χρειάζεται απύθμενο θράσος από το μαύρο μέτωπο στη χώρα μας και τη ρώσικη προπαγάνδα να παριστάνουν τους αντιφασίστες στήνοντας απέναντι τους σα ναζιστές τις ΗΠΑ και την Ευρώπη. Αυτοί οι ίδιοι υποστήριξαν με πάθος τη σέρβικη εισβολή, την εθνική εκκαθάριση και το διαμελισμό της Βοσνίας. Η Σερβία δεν έκανε τίποτα άλλο παρά να διακηρύξει και να εφαρμόσει στην

πράξη το πρώτο άρθρο από το πρόγραμμα του Εθνικο-σοσιαλιστικού Κόμματος της Γερμανίας, αυτό του Χίτλερ: “Βασιζόμενοι στο δικαίωμα των λαών για αυτοδιάθεση ζητούμε τη συνένωση όλων των Γερμανών σε μια μεγάλη Γερμανία” (1).

Μόλις πρόσφατα ο αντιπρόεδρος της σέρβικης κυβέρνησης, Βουκ Ντράσκοβιτς δήλωσε: “Θέλουμε να διατηρήσουμε τη Γιου-

γκοσλαβία... Είμαστε σαν ένα νεαρό που αγαπάει μια κοπέλα και τη δέρνει, γιατί δεν θέλει να τη χάσει. Τη δέρνει, όμως, για να μην τη χάσει!” (Mega Channel, εκπομπή “Μαύρο Κουτί”, 31 Μάρτη 1999). Να λοιπόν. Ο φλογερός Ρωμαίος κινούμενος από τα αγνά ελατήρια του έρωτα, του δικού του έρωτα, για να προστατεύσει την ιερή αγάπη, τη δικιά του αγάπη, δέρνει την αγαπημένη του. Κι αυτή η άπονη, μικρόψυχη Ιουλιέτα,

με γαιδουρινό πείσμα αντί να συγκλονιστεί από τη μεγαλόπρεπη εκδήλωση έρωτα επιμένει σαν ελεύθερος άνθρωπος να αγαπά όποιον προστάζει η καρδιά της. Όχι κυρία μου! Η αγάπη είναι ανώτερο ιδανικό, δεν μπορείτε να με υποβάλετε στο μαρτύριο του ξυλοδαρμού σας γιατί θέλετε το χωρισμό, ξεφωνίζει ο Ρωμαίος μας. Τέτοιοι αντιδραστικοί έχουν στην κατοχή τους σήμερα τη μισή Βοσνία γιατί εξασφάλισαν τη διεθνή προστασία της Ρωσίας και την κτηνωδή στάση της Δύσης.

Είναι η “αγία ορθόδοξη Ρωσία” που εισέβαλε και αιματοκύλισε την Τσετσενία. Η αχαλίνωτη βαρβαρότητα του ρώσικου στρατού όταν εφόρμησε στο Σαμάσκι έκανε το όνομα αυτού του χωριού άλλο ένα σύμβολο

ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΠΑΣΟΚ

ΝΙΚΗ ΤΗΣ ΡΩΣΟΔΟΥΛΗΣ ΚΕΝΤΡΙΣΤΙΚΗΣ ΦΡΑΣΙΑΣ

Είχαμε γράψει στο προηγούμενο φύλλο της ΝΕΑΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ, πως το “όλο” ΠΑΣΟΚ δεν ήταν τίποτα άλλο από την πολιτική της ρωσόδουλης-κεντρίστικης φράξιας των Λαλιώτη-Σκανδαλίδη.

Η πολιτική αυτή προσπαθούσε να εμποδίσει τη σύγκρουση των “εκσυγχρονιστών” με τους “σοβινιστές”, να αφήσει έτσι αδύναμο το μπλοκ των πραγματικών “εκσυγχρονιστών”, δηλαδή των ευρωπαϊόφιλων, ώστε να μπορεί αυτή η “κεντρίστικη” φράξια να χρησιμοποιεί τις αντιθέσεις και να ηγεμονεύει.

Η επιβεβαίωση αυτής της θέσης ήρθε με τον πιο κατηγορηματικό τρόπο από τα αποτελέσματα των εκλογών για την Κεντρική Επιτροπή και το Εκτελεστικό Γραφείο.

Τόσο στο ένα, όσο και στο άλλο όργανο οι ευρωπαϊόφιλοι δεν έχουν την πλειοψηφία.

Στην Κ.Ε από τους 180, οι “εκσυγχρονιστές” δεν πρέπει να ξεπερνούν τους 90-92, ενώ το μπλοκ του Τσοχατζόπουλου έχει μια δύναμη 71 ψήφων, που έφτασε στην εκλογή του στο Ε.Γ στους 79. Αυτό σημαίνει πως ο Τσοχατζόπουλος έχει την απαιτούμενη πλειοψηφία για τη σύγκληση της Κ.Ε, και τη δυνατότητα να βάζει ανά πάσα στιγμή κρίσιμα ζητήματα κυβερνητικής πολιτικής σε διαδικασίες ψηφοφοριών στην Κεντρική Επιτροπή. Βέβαια, όταν οι κεντρίστες θέλουν, ο Τσοχατζόπουλος θα μένει ανήμπορη μειοψηφία.

Βάση γιαυτό το αποτέλεσμα, πέρα από την πολιτική του “όλου ΠΑΣΟΚ”, ήταν από οργανωτική άποψη η αύξηση των μελών της Κ.Ε. Η αύξηση αυτή έδωσε μια σταυροδότηση 72 σταυρών με αποτέλεσμα ο Τσοχατζόπουλος να παρουσιάσει μία ενιαία λίστα με 72 ονόματα και να τους εκλέξει σχεδόν όλους. Και αυτό σε αντίθεση με τους “εκσυγχρονιστές” που μέσα από πολλές λίστες προσπαθούσαν να εκλέξουν μια πλειοψηφία 125-130 άτομα. Μέσα σε αυτές τις πολλές λίστες κινήθηκαν με άνεση οι συνωμοτικές ομάδες του Λαλιώτη-Σκανδαλίδη για να φέρουν το αποτέλεσμα που ήθελαν και να φορτώσουν την ήττα των ευρωπαϊόφιλων στο βασικό αντίπαλό τους “στρατηγό” Τσουκάτο, που συντόνιζε τις λίστες έξω από κάθε πολιτική.

Το αποτέλεσμα αυτό της Κ.Ε φάνηκε στη μεγαλύτερη του έκταση στις εκλογές για το Εκτελεστικό.

Εδώ τα πράγματα κινήθηκαν αντίστροφα από την Κ.Ε. Ενώ ο αριθμός των μελών της Κ.Ε αυξήθηκε, στο Εκτελεστικό μειώθηκε για να μικρύνει η αναλογία του αριθμού των μελών από τους

πραγματικούς “εκσυγχρονιστές” και να κυριαρχούν μέσα σε αυτούς οι “κεντρίστες”, ενώ και το μπλοκ του Τσοχατζόπουλου είναι αρκετά ενισχυμένο σε σχέση με πριν αλλά πάντα μειοψηφία.

Η γραμμή του “όλου ΠΑΣΟΚ”, επέβαλε και πάλι τη συμφωνία ανάμεσα στον Σημίτη και στο Τσοχατζόπουλο για την αναλογία των μελών μέσα στο Εκτελεστικό. Η αναλογία αυτή καθορίστηκε στο 7 προς 4. Και έτσι προέκυψε ένα Εκτελεστικό χωρίς... κανένα (!) καθαρό “εκσυγχρονιστή” και με τον Τσουκάτο εκτός, που αποτελούσε τον κεντρικό στόχο του ρωσόδουλου μπλοκ μέσα κι έξω από το ΠΑΣΟΚ.

Ας δούμε τους επτά υποτιθέμενους “εκσυγχρονιστές”:

Κακλαμάνης, Β. Παπανδρέου, Λαλιώτης, Πάγκαλος, Παπαδόπουλος, Βενιζέλος και Γ. Παπαν-

δρέου.

Από αυτούς, ο Κακλαμάνης σαφανατικός σοβινιστής σε κάθε στιγμή μπορεί να έρθει σε σύγκρουση με τη φιλοευρωπαϊκή φράξια, ο Γ. Παπανδρέου έχει στενές σχέσεις με τον Λαλιώτη και τελευταία αποδειχεται ότι κάνει καθαρή ρώσικη πολιτική, η Β. Παπανδρέου έχει πολύ σοβινισμό και παίζει συχνά με τον Λαλιώτη το κεντρίστικο παιχνίδι, όπως και ο Βενιζέλος που είναι αρκετά αδιευκρίνιστος. Οι Πάγκαλος-Παπαδόπουλος είναι μεν αντικίνητες, αλλά έχουν ένα μεγάλο ελάττωμα: Είναι εκτός κυβέρνησης και είναι και σοβινιστές αντιτούρκοι. Δεν πρέπει να περάσει απαρατήρητο ότι όχι μόνο ο Σημίτης “πούλησε” τους πιστούς του υπουργούς στο θέμα Οτσαλάν και ύστερα στο Εκτελεστικό τον Τσουκάτο, αλλά στο ίδιο το συνέδριο τράβηξε στους

λόγους του μια ελεεινή αντιτούρκικη γραμμή. Το χειρότερο όμως που έκανε για να χαϊδέψει το σοβινισμό ήταν να υψώσει σαν κεντρικό το χιτλερικής φύσης σύνθημα: “Πάνω απ’ όλα η Ελλάδα”, που αποτελεί μετάφραση-μεταφορά του “Deutschland uber alles”. Αυτό το σύνθημα είναι ιδεολογικά το θάψιμο κάθε ευρωπαϊκού διεθνικού πνεύματος μέσα στο ΠΑΣΟΚ. Από το συνέδριο του ΠΑΣΟΚ βγήκε λοιπόν μια άνευ προηγούμενου πολιτική συμβιβασμού με το σοβινισμό και τον εθνορατσισμό. Οι πραγματικοί δημοκράτες δεν πρέπει να περιμένουν καμία προοδευτική διέξοδο μέσα από αυτό το ΠΑΣΟΚ. Ίσα-ίσα θα πρέπει να καταγγέλουν όλη αυτή του τη σοσιαλ-φασίζουσα εξέλιξη του και να ρίχνουν κάθε αυταπάτη των δημοκρατικών και προοδευτικών ανθρώπων σχετικά με την

αντιδραστική συνολική φύση του. Οι αντιστάσεις που θα υπάρχουν πάντα μέσα από τις γραμμές του ΠΑΣΟΚ ενάντια στο σοσιαλφασισμό δεν θα αναιρούν το συνολικά αρνητικό του χαρακτήρα, όσο και αν θα πρέπει να αξιοποιούνται στη γραμμή του αντι-σοσιαλφασιστικού μετώπου.

Έχουμε λοιπόν ένα Εκτελεστικό στο οποίο η φιλορώσικη φράξια Λαλιώτη-Σκανδαλίδη-Γ. Παπανδρέου θα μπορεί να εκμεταλλεύεται τις αντιθέσεις και να περνάει την πολιτική της έχοντας στα χέρια της έναν αδύναμο Σημίτη, συνολικά σε όλα τα όργανα του ΠΑΣΟΚ.

Η εξέλιξη αυτή έχει να κάνει με τη γενικότερη επέλαση του ρώσικου ιμπεριαλισμού στα Βαλκάνια και στη χώρα μας. Οι φιλοευρωπαϊκές δυνάμεις όλο και πιο πολύ δείχνουν την αδυναμία τους να αντισταθούν σε αυτή την επέλαση, όλο και πιο πολύ μέσα στη χώρα παραδίνουν την εξουσία στις δυνάμεις της ανωμαλίας και του πολέμου. Η ισχυροποίηση των φιλορώσικων δυνάμεων μέσα στο ΠΑΣΟΚ αποτελεί ένα μεγάλο βήμα για την ακόμα μεγαλύτερη ισχυροποίησή τους μέσα στην κυβέρνηση και το κράτος, πράγμα που θα είναι και το επόμενο βήμα τους.

ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ-ΦΥΣΙΚΟ ΑΕΡΙΟ:

ΑΣΧΗΜΑ ΣΗΜΑΔΙΑ

Στο προηγούμενο άρθρο μας για το φυσικό αέριο, είχαμε γράψει για τη θέση του νέου υπουργού Ανάπτυξης Ε. Βενιζέλου λίγα πράγματα λόγω έλλειψης ικανών στοιχείων. Όμως σε συνέντευξη που έδωσε ο Βενιζέλος στις 10 Μάρτη και της οποίας αποσπάσματα έχουν δημοσιευθεί στον τύπο αναφέρονται αρκετά αποκαλυπτικά για την στάση που θα κρατήσει απέναντι στις απαιτήσεις των Ρώσων και απέναντι στη γραμμή που είχε χαράξει η προκάτοχός του Β. Παπανδρέου και που σε γενικές γραμμές ήταν καλή σε αυτό το ζήτημα.

Όπως είναι γνωστό η Παπανδρέου προχώρησε σε ρήξη με τους Ρώσους στο θέμα της αύξησης της τιμής που θέτουν επιτακτικά αυτοί και μάλιστα προχώρησε και στη θετική κίνηση της συμφωνίας με την ιταλική ENI και την Shell Gas σπάζοντας το μονοπώλιο του ρώσικου φυσικού αερίου στη χώρα μας. Στη σχετική ερώτηση για αυτήν την αναζήτηση εναλλακτικού προμηθευτή ο Βενιζέλος δήλωσε ότι δεν έχει πλήρως ενημερωθεί και ότι προσπαθεί να διαμορφώσει μια πλήρη εικόνα για τα γεωπολιτικά, πολιτικά και ενεργειακά δεδομένα. (Ελεύθερος Τύπος, 11-3).

Στο ιδιαίτερα σπουδαίο ζήτημα της αύξησης της τιμής που ζητούν οι ρώσοι και της πρότασης της ΔΕΠΙΑ για επαναδιαπραγμάτευση της τιμής από μηδενική βάση, αυτός δήλωσε ότι απλά δεν υπάρχει τέτοια πρόταση και πρόσθεσε ότι η αναπαραγωγή αυτής της ανύπαρκτης εκδοχής δεν βοηθά την επαφή που γίνεται σε επιχειρηματικό επίπεδο μεταξύ ΔΕΠΙΑ και Gazexport! (Ελεύθερος Τύπος, 11-3).

Είναι φανερό με βάση τις παραπάνω θέσεις ότι η γραμμή του Βενιζέλου είναι να δεχθεί τουλάχιστον ένα μέρος από την αύξηση που ζητούν οι ρώσοι. Σύμφωνα με τα γραφόμενα στον τύπο αυτός θα δεχτεί μια αύξηση της τάξης του 8-10% (Επενδυτής, 27/28-3). Μια τέτοια αύξηση θα έχει άμεσες συνέπειες στη ΔΕΗ που είναι ο μεγαλύτερος καταναλωτής φυσικού αερίου στη χώρα. Σύμφωνα με εκτιμήσεις μια αύξηση της τιμής στα σύνορα κατά 10% θα σημαίνει μια αύξηση του κόστους για τη ΔΕΗ της τάξης των 7 δις με άμεση συνέπεια την αύξηση του κόστους παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας από τα εργοστάσιά της που λειτουργούν με φυσικό αέριο.

Να σημειώσουμε εδώ ότι η τιμή που η ΔΕΗ προμηθεύεται αέριο στα σύνορα είναι ήδη 16 δολ/γcal και είναι η υψηλότερη σε σχέση με τις τιμές που ισχύουν στην Ευρωπαϊκή Ένωση (13 δολ/ γcal) όπως προκύπτει και από την έκθεση του ΟΟΣΑ (Τύπος της Κυριακής, 7-2).

ΟΙ ΣΥΜΦΩΝΙΕΣ ΜΕ ΤΙΣ ENI ΚΑΙ SHELL GAS

Η συμφωνία της ΔΕΠΙΑ με τη ENI προβλέπει τη σύσταση κοινής εταιρίας με ίση συμμετοχή των δύο εταιριών για την προμήθεια φυσικού αερίου από την Ιταλία στην Ελλάδα, με δυνατότητα επέκτασης στις γειτονικές χώρες. Η μεταφορά θα πραγματοποιείται μέσω του υποθαλάσσιου αγωγού μήκους 180 χλμ. που θα ξεκινά από τα στενά του Οτράντο και θα καταλήγει στη Θεσπρωτία. Το κόστος σύμφωνα με πρώτες εκτιμήσεις θα είναι 600 εκατ. δολάρια. Η ολοκλήρωση του έργου τοποθετείται στο τέλος του 2002. Η ENI αναλαμβάνει να καλύψει τυχόν ανάγκες της Ελλάδας σε φυσικό αέριο για την περίοδο που θα μεσολαβήσει μέχρι τη λειτουργία του αγωγού. Η τροφοδοσία θα μπορεί να γίνεται με διάθεση πρόσθετων ποσοτήτων υγροποιημένου αερίου στον τερματικό σταθμό της Ρεβουθούσας. Η ENI προμηθεύεται αέριο από την ολλανδική Gazunie, την αλγερινή Sonatrach, τη ρώσικη Gazprom, ενώ έχει συνάψει συμφωνία με την Νορβηγία για εισαγωγή αερίου από το 2000.

Επίσης η ΔΕΠΙΑ υπόγραψε μνημόνιο συνεργασίας με τη Shell International Gas για τη διερεύνηση των δυνατοτήτων κατασκευής αγωγού φυσικού αερίου από το Τουρκμενιστάν στην Ευρώπη μέσω Ελλάδας. Το μνημόνιο προβλέπει την εκπόνηση δύο μελετών σκοπιμότητας: 1. Η πρώτη θα αφορά στη δυνατότητα μεταφοράς του φυσικού αερίου από το Τουρκμενιστάν ή γειτονικές χώρες στην Ευρώπη μέσω του ελληνοϊταλικού αγωγού και θα συνδιαστεί με την επέκταση του αγωγού Θεσσαλονίκης-Κομοτηνής-ελληνοτουρκικών συνόρων. 2. Η δεύτερη θα αφορά στη δυνατότητα άμεσης τροφοδοσίας της τουρκικής αγοράς και άλλων χωρών με LNG, μέσω Ελλάδας (swap αερίου με βάση το σταθμό της Ρεβουθούσας) και πάντοτε με τη συνεργασία της ΔΕΠΙΑ με τη Shell Gas. Το σενάριο προϋποθέτει την επέκταση των εγκαταστάσεων ώστε η χωρητικότητά τους να φτάσει στα 3 δις. κ. μ. από 1,2 δις. που είναι σήμερα. Η κατασκευή του αγωγού Τουρκμενιστάν-Τουρκία-Ελλάδα-Δ. Ευρώπη θα εξυπηρετούσε και τα επιχειρηματικά συμφέροντα της Shell στην Τουρκία. Οι πιθανές χαράξεις που θα μελετηθούν είναι: α) νότια της Κασπίας, μέσω Ιράν και Τουρκίας μέχρι τη Θεσσαλονίκη, β) υποθαλάσσια της Κασπίας, μέσω Τουρκίας (παρακάμπτοντας το Ιράν) μέχρι Θεσσαλονίκη.

Όπως γίνεται φανερό με αυτές τις συμφωνίες σπαι το ρώσικο μονοπώλιο και η βαθειά μελλοντική εξάρτηση της χώρας. Από την άλλη η Ελλάδα συνδέεται ενεργειακά με την Τουρκία και κυρίως με την Ευρώπη.

Πάντως οι παραπάνω δηλώσεις του Βενιζέλου μας προκαλούν ανησυχία.

ΛΙΠΑΣΜΑΤΑ

Η ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΣΩΤΗΡΙΑΣ ΣΥΝΕΧΙΖΕΙ ΣΕ ΑΝΩΤΕΡΟ ΕΠΙΠΕΔΟ

Για δεκάδες χρόνια η ζωή στην ευρύτερη περιοχή του Πειραιά, στηρίχτηκε στη βιομηχανία που αναπτύχθηκε γύρω από το Λιμάνι. Χιλιάδες εργατικές οικογένειες μπόρεσαν, παρά την φτώχεια, να ζήσουν σε αυτή την πόλη και γύρω απ' αυτές ώστε να αναπτυχθεί ένα πλήθος μικρών επιχειρήσεων που η ύπαρξή τους οφείλονταν στην κίνηση του λιμανιού και της βιομηχανίας.

Η πόλη είχε ένα κεντρικό ιστό και ένα νεύρο, την εργατική τάξη, τόσο στη βιομηχανία και στο λιμάνι, όσο και στη θάλασσα.

Αυτό έδωσε στον Πειραιά και ένα ξεχωριστό χαρακτήρα πολιτισμού και ήθους, τον έκανε μια εργατούπολη, βάση της ανάπτυξης κάθε κινήματος δημοκρατίας και προόδου.

Όμως, τα τελευταία χρόνια βλέπουμε μια αντίστροφη κίνηση.

Βασικό χαρακτηριστικό αυτής της κίνησης είναι το **χτύπημα της βιομηχανίας.**

Τα Λιπάσματα έχουν μειώσει δραματικά την παραγωγική τους βάση, ο ΗΡΑΚΛΗΣ έχει σταματήσει την παραγωγή του, το Γυψάδικο έκλεισε, η Ναυπηγοεπισκευαστική Ζώνη βρίσκεται στα όρια της διάλυσης, η ΔΕΗ βρίσκεται στο στόχαστρο και οι Μύλοι αντέχουν ακόμα. Παράλληλα **καμιά καινούργια βιομηχανία** δεν έχει δημιουργηθεί στην ζώνη του Λιμανιού, που αποτελεί ένα πραγματικό χρυσάφι όχι μόνο για την Πειραιά, αλλά για ολόκληρη τη χώρα.

Το χτύπημα της βιομηχανίας αλλάζει δραματικά τον χαρακτήρα της πόλης.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα αυτής της αλλαγής είναι η μετατροπή μιας σειράς μηχανουργιών σε νυχτερινά κέντρα που έχουν κατακλείσει την πόλη.

Ενώ η ανεργία ανεβαίνει μέρα με τη μέρα, ιδιαίτερα στους νέους, το κράτος προσφέρει τη "νύχτα", σαν ... τη μοναδική διέξοδο στη νεολαία και μέσα από εκεί διαβρώνει τον εργατικό χαρακτήρα και την ηθική της πόλης.

Αυτό δεν είναι τυχαίο.

Υπάρχει μια συγκεκριμένη γραμμή μέσα από την κυβέρνηση, μέσα από τα κόμματα της αντιπολίτευσης, που έχουν ένα συγκεκριμένο στόχο:

Την κατεδάφιση της βιομηχανίας, το χτύπημα κάθε παραγωγικού χαρακτήρα του λιμανιού και την μετατροπή του σ' ένα "τουριστικό-πολιτιστικό λιμάνι".

Στις 23 του Μάρτη το Σωματείο των εργαζομένων στα Λιπάσματα είχε Γενική Συνέλευση. Σε αυτή την συνέλευση υπήρχε θέμα στην ημερήσια διάταξη σχετικά με τον απολογισμό της Επιτροπής Σωτηρίας.

Εκπρόσωπος της Επιτροπής ζήτησε από τον πρόεδρο του σωματείου Τσιρμούλα να συμμετέχει αντιπροσωπία της Επιτροπής στη συνέλευση και μόνο στο θέμα της ημερήσιας διάταξης που την αφορούσε. Ο Τσιρμούλας αρνήθηκε αυτή τη συμμετοχή, όπως επίσης αρνήθηκε να βάλει το ζήτημα στην ίδια την συνέλευση για να αποφασίσει, όταν το έβαλαν εργάτες μέσα στην Γ. Συνέλευση.

Η στάση του αυτή ήταν η ακραία έκφραση της όλης του πορείας το τελευταίο διάστημα, μιας πορείας που οδηγεί στο κλείσιμο του εργοστασίου και στη διάλυση της Επιτροπής.

Μπροστά σε αυτή την κατάσταση η ΟΑΚΚΕ, σε όλο αυτό το διάστημα συνέχισε τον αγώνα, συγκροτώντας την Επιτροπή σε μια νέα βάση, σε σύγκρουση με τον Τσιρμούλα και τη γραμμή της υποταγής που εκφράζει, στηριγμένη στη βάση των εργατών στα Λιπάσματα.

Σε αυτή την κατεύθυνση η Επιτροπή Σωτηρίας έκανε ένα νέο σημαντικό βήμα: Έκδωσε ένα ενημερωτικό φυλλάδιο, που το πρώτο του τεύχος κυκλοφόρησε στους εργάτες των Λιπασμάτων, με στόχο να εξηγήσει, όσο πιο πλατειά μπορούσε, την πάλη των γραμμών και να καλέσει τους εργαζόμενους να στηρίξουν και να δυναμώσουν την Επιτροπή.

Το φυλλάδιο αυτό πουλήθηκε σε πάνω από 250 φύλλα μέσα στο εργοστάσιο και βοηθά σημαντικά τους εργάτες να ξεκαθαρίσουν τα πράγματα.

Δημοσιεύουμε παρακάτω ένα σημαντικό άρθρο από το Ενημερωτικό Φυλλάδιο με τίτλο: **"Για έναν Πειραιά της Βιομηχανίας και της προόδου".**

Με βάση αυτό το σχέδιο, το λιμάνι από τον Αη Διονύση μέχρι το Πέραμα μετατρέπεται σ' ένα "τουριστικό-πολιτιστικό λιμάνι", με ξενοδοχεία, καζίνο, ολυμπιακό στάδιο και διάφορους πολιτιστικούς χώρους. Μέσα στα πλαίσια αυτού του σχεδίου, είναι και η περιβόητη "Ανάπλαση" της Δραπετσώνας και το ολυμπιακό στάδιο στα Λιπάσματα.

Λιπάσματα, Τσιμεντάδικο, Πετρέλαια, ΔΕΗ, Μύλοι, Ναυπηγοεπισκευαστική Ζώνη και το σταθμός των Κοιντεϊνερς στο Ικόνιο κατεδαφίζονται.

Φορείς αυτού του σχεδίου είναι η ομάδα Λαλιώτη με το ΥΠΕΧΩΔΕ μέσα στην Κυβέρνηση, οι ηγετικοί Καραμανλικό κύκλοι μέσα στη ΝΔ και τα δύο μικρά κόμματα της λεγόμενης αριστεράς, ΚΚΕ και ΣΥΝ.

Γιαυτό βλέπουμε τον υποψήφιο δήμαρχο του λεγόμενου ΚΚΕ στη Δραπετσώνα Μπεάζογλου να βάζει σαν κεντρικό ζήτημα, στις προηγούμενες δημοτικές εκλογές το κλείσιμο των Λιπασμάτων, ενώ η υποψήφια του ίδιου κόμματος στο Κερατσίνι, Ε. Παπαδοπούλου, με τον ίδιο φανατισμό να βάζει σαν κεντρικό ζήτημα το κλείσιμο της ΔΕΗ.

Το ίδιο και ο νεοεκλεγείς δήμαρχος της ΝΔ στο Κερατσίνι, Μελάς, οργανώνει ευρωδικαστήρια και "αγώνες" για το κλείσιμο της ΔΕΗ. Ενώ στο Πέραμα ο δήμαρχος Πατσιλινάκος του λεγόμενου ΚΚΕ, προσπαθεί να πάρει στα χέρια του την διαχείριση της Ν/Ζ, για να την οδηγήσει στο κλείσιμο.

Δίπλα σ' αυτούς ο ΣΥΝ σε μέτωπο με τις διάφορες ψευτοοικολογικές οργανώσεις, εδώ και καιρό προσπαθεί να τρομοκρατήσει τους κατοίκους με την "μόλυνση" της βιομηχανίας και να φτιάξει αντιβιομηχανικές συνειδήσεις μέσα στο λαό, αξιοποιώντας τις πιο καθυστερημένες πλευρές της κοινωνίας, εκείνες που περιμένουν να ανεβάσουν τις τιμές των οικοπέδων μέσα στις υποτιθέμενες πράσινες συνοικίες.

Όλοι αυτοί έχουν ένα κοινό: **Μισούν τους εργάτες και τους φοβούνται σαν τάξη!**

Έχουν όμως ταυτόχρονα και ένα κοινό πολιτικό στόχο:

-Να κόψουν και να ανατρέψουν την ευρωπαϊκή πορεία της χώρας, αδυνατίζοντας και κατεδαφίζοντας την παραγωγική βιομηχανική της βάση.

Μάλιστα για να καλύψουν στα λόγια αυτή τους τη δράση, έχουν εφεύρει το επιχείρημα, πως τα εργοστάσια δήθεν τα κλείνει η Ευρωπαϊκή Ένωση. Το επιχείρημα αυτό, που πάντα το λένε με συνθήματα και ποτέ με αποδείξεις, έχουν καταφέρει να το πιστεύουν και μερικοί εργάτες, που θέλουν στα αλήθεια τη βιομηχανία. Όμως τα πράγματα είναι τελείως αντίστροφα.

Η Ελλάδα είναι μέλος της Ε.Ε. Αυτό σημαίνει πως η οικονομία της και η βιομηχανία της μπορεί να αναπτυχθεί μέσα στα πλαίσια της Ευρώπης και κάτω από τον ευρωπαϊκό προστατευτισμό, συνολικά στην παγκόσμια αγορά.

Τεράστια κοινοτικά κονδύλια δεν απορροφούνται για την βιομηχανία, εξ αιτίας της αντιευρω-

παϊκής πολιτικής, ενώ δισεκατομμύρια δραχμές από τον ιδρώτα του λαού μας πηγαίνουν σε τεράστια εξοπλιστικά προγράμματα στο όνομα των διαφορών μας με την Τουρκία που σκόπιμα υπερεξογκώνονται.

Από την άλλη πλευρά, το διαφθαρμένο και υπερεξογκωμένο ελληνικό γραφειοκρατικό κράτος, παίρνει ένα άλλο τεράστιο κομμάτι από τον ιδρώτα μας για να καλύψει την αχόρταγη ύπαρξή του. Και τους υπερεξοπλισμούς και την αχόρταγη γραφειοκρατία, που αποτελούν τις δύο βασικές πληγές που εμποδίζουν την ανάπτυξη της βιομηχανίας, **δεν μας τις επέβαλλε η Ευρωπαϊκή Ένωση.**

Αντίθετα αν η χώρα ακολουθήσει σταθερά την ευρωπαϊκή της πορεία, είναι αναγκασμένη να χτυπήσει και τις δύο αυτές πληγές και να αναπτύξει τη βιομηχανία της, όπως έκαναν η Πορτογαλία και η Ισπανία.

Εργαζόμενοι στα Λιπάσματα, Κόντρα σε αυτό το σχέδιο της καταστροφής, εμείς οι εργάτες, πρέπει να έχουμε το δικό μας σχέδιο ανάπτυξης και να βρούμε όλες εκείνες τις δυνάμεις που μπορούν να δώσουν τη μάχη για την εφαρμογή του.

Το ένα βασικό ζήτημα είναι να κρατήσουμε αυτό που έχουμε.

Στα Λιπάσματα, η Επιτροπή Σωτηρίας μαζί με τους εργάτες που πρέπει με κάθε τρόπο να την ενισχύσουν και να την πλαισιώσουν-πρέπει να δώσει τη μάχη για το κράτημα του εργοστασίου.

Στη ΔΕΗ, το σωματείο των εργαζομένων δίνει τη μάχη κόντρα

στον δήμαρχο Μελά, την Παπαδοπούλου και τους ψευτοοικολόγους της Καρακώστα, που θέλουν να κλείσουν το εργοστάσιο.

Στη Ναυπηγοεπισκευαστική Ζώνη, οι δυνάμεις της συνδικαλιστικής παράταξης της ΟΑΚΚΕ, ο ΕΡΓΑΣ, σε ένα ευρύτερο δημοκρατικό συνδικαλιστικό μέτωπο, δίνει μάχη για το κράτημα της Ζώνης.

Πέρα από αυτές τις εργατικές δυνάμεις, που τέτοιες υπάρχουν και στους άλλους βιομηχανικούς χώρους, υπάρχουν δημοτικές κινήσεις, όπως και άλλες ευρύτερες δυνάμεις, που μπορούν να αποτελέσουν μια πρώτη ασπίδα για την προστασία συνολικά της βιομηχανίας.

Ένα χρειάζεται συντονισμός, ενότητα και ενιαίο σχέδιο πάλης.

Αυτό πρέπει να κάνουμε με τον πιο αποφασιστικό και γρήγορο τρόπο για να μπορούμε με τις πιο μεγάλες δυνάμεις στη μάχη για την σωτηρία της βιομηχανίας.

Το άλλο βασικό ζήτημα, ταυτόχρονα με την πάλη για το κράτημα της βιομηχανίας, είναι η ανάπτυξη συνολικά του Λιμανιού και της βιομηχανίας.

Είναι γεγονός πως όπως τα Λιπάσματα έτσι και οι γύρω βιομηχανίες, βρίσκονται τεχνολογικά πίσω, σε ένα καθεστώς μιας προηγούμενης εποχής.

Αν δεν προχωρήσουν σε ένα παραγωγικό εκσυγχρονισμό, στη βάση ενός ενιαίου σχεδίου παραγωγικής ανασυγκρότησης όλου του λιμανιού, σε κάποια χρόνια θα καταρρεύσουν. Για να μπορέσει όμως να γίνει αυτό και στο «πολιτιστικό» τους λιμάνι, να αντιπαρατάξουμε το σύγχρονο παραγωγικό λιμάνι, πρέπει να ανατρέψουμε την επίθεση.

Γιατί κανείς δεν μπορεί να επενδύσει, να χαράξει στρατηγικά για το μέλλον, σε ένα χώρο που τελεί υπό προθεσμία.

Όμως έχει μια ιδιαίτερη σημασία να δώσουμε τη μάχη για την σωτηρία των Λιπασμάτων, για την σωτηρία όλης της βιομηχανίας και του Λιμανιού, με όραμα την ανάπτυξη, με όραμα ένα Λιμάνι με μια σύγχρονη βιομηχανία, πηγή δημιουργίας και πλούτου για όλο τον Πειραιά.

Αυτό πρέπει να κάνουμε!

Γιατί σαν εργάτες δεν έχουμε άλλη επιλογή.

Γιατί δεν μας ταιριάζει ο ρόλος του κηπουρού, του κλητήρα, ή του όρθιου στις ουρές των ανέργων που κάποιοι θέλουν να μας επιβάλλουν.

ΚΑΙ Ο "ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΟΣ" ΟΠΠΟΡΤΟΥΝΙΣΜΟΣ ΜΕ ΤΟΥΣ ΕΘΝΟΦΑΣΙΣΤΕΣ

Είναι εκπληκτικός ο τρόπος που όλος ο λεγόμενος χώρος της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς συμπαρατάσσεται με τη γραμμή του ψευτοΚΚΕ σε όλα τα σοβαρά πολιτικά ζητήματα.

Και δεν μιλάμε βέβαια για τους διαρρήχτες του ΜΑΚΚΕ, που δεν καταλαβαίνουμε γιατί δεν ακολουθούν το δρόμο που...νοιξε ο Α. Ριτζάκης, το δρόμο δηλαδή της προσχώρησης στο ψευτοΚΚΕ, ούτε για την Α/ Συνέχεια, που όπως η ίδια καμαρώνει στις στήλες της εφημερίδας της, υπογράφει κοινές ανακοινώσεις με το ψευτοΚΚΕ και τον ΣΥΝ.

Έτσι και αλλιώς οι οργανώσεις αυτές δεν κάνουν τίποτα άλλο από το να αντιγράφουν το Ριζοσπάστη και να λειτουργούν στην πράξη σαν κομματικές οργανώσεις του Περισοπού.

Αναφερόμαστε σε εκείνες τις οργανώσεις που μιλάν ακόμα και στο όνομα του διεθνισμού και του αντισοβινισμού, δηλαδή

στο ΝΑΡ, το ΕΕΚ και την "Κίνηση".

Και οι τρεις αυτές οργανώ-

σεις, κατάγγειλαν το σέρβικο σοβινισμό σαν καταπιεστή των Κοσσοβάρων. Η Κίνηση καταγγέλλει τον Μιλόσεβιτς σαν "πρωταγωνιστή της διάλυσης της Γιουγκοσλαβίας και υπεύθυνο της φαγής των λαών της", το ΕΕΚ φτάνει να μιλάει για "αυτοδιάθεση και ανεξαρτησία" στο Κόσοβο, ενώ το ΝΑΡ μιλάει και αυτό για "τη ανεξαρτησία και απελευθέρωση του Κόσοβου από το σέρβικο ζυγό του αιματοβαμμένου τυράννου".

Παρά αυτές τις θέσεις, που σαφώς βρίσκονται σε διάσταση με τη γραμμή του φιλοσερβισμού που προωθεί το μπλοκ ψευτοΚΚΕ-σοβινισμού στην Ελλάδα, καμιά από αυτές τις οργανώσεις όχι μόνο δεν μπόρεσε να αντισταθεί σε αυτό το πολιτικό ρεύμα, αλλά ακόμα πιο πολύ εντάχθηκε μέσα σε αυτό.

Και αυτό γιατί κατάφερε και έκανε κύριο στην πολιτική του τον αντιαμερικανισμό και τον αντιευρωπαϊσμό.

Όχι μόνο υποτάχτηκαν στον αντιδυτικισμό και στο φιλοσερβισμό που καλλιεργούν η σοβινιστική αστική τάξη και τα φερέφωνα του

σοσιαλิมπεριαλισμού, αλλά για μια ακόμα φορά έγιναν μαχητική εμπροσθοφυλακή αυτού του μετώπου.

Κανείς δεν υποστηρίζει ότι το πρόβλημα της ειρηνικής συνύπαρξης των λαών της Βαλκανικής θα λυθεί μέσα από τους βομβαρδισμούς του ΝΑΤΟ.

Όμως οι οργανώσεις αυτές, όπως και η ΟΑΚΚΕ κάνουν πολιτική στην Ελλάδα. Καμιά διεθνιστική προλεταριακή πολιτική δεν μπορεί να σταθεί σε αυτή τη χώρα αν δεν διαχωρίζεται, όχι στα λόγια αλλά στην καθημερινή πολιτική με τη γραμμή του αντιαμερικανισμού του σοβινισμού της αστικής τάξης. Οι πορείες στην αμερικάνικη πρεσβεία, οι συναυλίες και οι κάθε είδους εκδηλώσεις είχαν ένα σαφή σοβινιστικό χαρακτήρα. Ο αντιαμερικανισμός τους ήταν σοβινιστικός.

Περιείχαν δηλαδή την αλληλεγγύη στους "Σέρβους ορθόδοξους αδελφούς" και την πολιτική απαίτηση της αλλαγής στους εξωτερικούς προσανατολισμούς της χώρας στη βάση του ρωσοκίνητου "ορθόδοξου άξονα" στα Βαλκάνια.

Για άλλη μια φορά Κνίτες, παράδες, αρρωστημένοι σοβινιστές και νεοναζιστές μαζί με τους "διεθνιστές" μας έβγαίνουν στο δρόμο απαιτώντας την εφαρμογή της ρώσικης στρατηγικής για την χώρα.

Βέβαια το θεωρητικό σχήμα των "διεθνιστών" μας, άδικος ο πόλεμος και από τις δύο πλευρές, προσπαθούσε να καλύψει τη βάση τους. Όμως η πολιτική τους κατάγγειλε μόνο μια πλευρά αδικίας, δηλαδή τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό!

Αυτό καθόρισε και τις συμμαχίες τους και τη συμμετοχή τους στις διαδηλώσεις, λες και δεν υπάρχει στην Αθήνα Σέρβικη πρεσβεία για να εκδηλώσουν έστω εκεί την αντίθεση τους στη δεύτερη πλευρά της αδικίας.

Τόσο με την υπόθεση του Οτσαλάν, όσο και με τον πόλεμο στο Κόσοβο δυναμώνει αλματώδως στην Ελλάδα το ρεύμα του φιλορώσικου αντιαμερικανισμού και αντιευρωπαϊσμού. Η αντίσταση σε αυτό το ρεύμα είναι σήμερα το πιο επαναστατικό και δύσκολο καθήκον για το συνειδητό προλεταριάτο. Γιατί το ρεύμα αυτό δεν είναι

τίποτα άλλο από την προετοιμασία του λαού μας για να δεχτεί το φασισμό και τη δικιά του συμμετοχή στον πόλεμο που φέρνει ο ρώσικος φασισμός στα Βαλκάνια. Ο ελληνικός σοβινισμός τυφλωμένος από τον αντιτουρκισμό και την αναβίωση της Μεγάλης Ιδέας γαντζώνεται από τη ρώσικη προστασία, θέλει και επιδιώκει ομόθυρες συμμαχίες στα Βαλκάνια, προκειμένου να πάρει την εκδίκηση του και να ανακτήσει την πληγωμένη του "εθνική υπερηφάνεια" από το "προστατευόμενο παιδί της Δύσης", την Τουρκία.

Αυτό τον αντιαμερικανισμό και αντιευρωπαϊσμό χρησιμοποιούν οι χαφιέδες του ρώσικου ιμπεριαλισμού για να σύρουν τη χώρα στη δικιά τους ηγεμονία.

Σε αυτόν τον αντιαμερικανισμό έχει χρέος να αντισταθεί, όχι μόνο κάθε πραγματικός διεθνιστής αλλά κάθε δημοκράτης και προοδευτικός άνθρωπος. Αυτό το δρόμο ανοίγει η ΟΑΚΚΕ κόντρα στον ψευτο-διεθνισμό κάθε είδους.

ΜΙΑ ΓΙΓΑΝΤΙΑΙΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΠΡΟΒΟΚΑΤΣΙΑ

συνέχεια από τη σελ. 5

κάζει τη γραμμή του ΑΣΚ και την πλατφόρμα του Ραμπογιγιέ, δηλαδή να αποδέχεται τη δημοκρατική πλατφόρμα του γιουγκοσλαβικού συντάγματος του 1974 το οποίο προέβλεπε μεγάλη αυτονομία για το Κόσοβο χωρίς όμως δικαίωμα αποχωρισμού.

Μια τέτοια όμως στρατιωτική επέμβαση θα ήταν πολιτικά η καταδίκη του Κλίντον και της Ρωσίας και θα άνοιγε έναν αληθινό εσωτερικό και διεθνή δημοκρατικό πόλεμο ενάντια στον Μιλόσεβιτς, Κοσσοβάρους και Σέρβους δημοκράτες θα είχαν κάθε λόγο να συμμετέχουν σ' αυτόν, ενώ κανένας δεν θα είχε το δικαίωμα να αφαιρέσει και από τους Βόσνιους το δικαίωμα να απελευθερώσουν τη χώρα τους από τους εθνοεκκαθαριστές και να την ενοποιήσουν.

Σε ότι αφορά τη διεθνή νομική άποψη μια τέτοια επέμβαση αυτή τη στιγμή στο Κόσοβο προβλέπεται από τις διεθνείς συνθήκες ενάντια στις γενοκτονίες, που μια μορφή τους είναι η εθνοκάθαρση. Ένας τέτοιος πόλεμος θα ήταν και δίκαιος και νικηφόρος.

Αυτοί που μιλάνε σε μια τέτοια περίπτωση για σέρβικο Βιετνάμ μπερδεύουν τους δίκαιους εθνικοαπελευθερωτικούς πολέμους με τους άδικους εθνικούς πολέμους. Οι Σέρβι μπορεί να κάνουν πόλεμο σήμερα ενάντια στους δυτικούς, αν αυτοί βαδίσουν ενάντια στο Βελιγράδι με τη γραμμή της απόσχισης, αλλά δεν μπορούν να αντιμετωπίσουν εκατοντάδες χιλιάδες ένοπλους Κοσσοβάρους που μαζί με δυτικούς πολεμάνε τους Σέρβους στο σπίτι τους και ενάντια στην εθνοκάθαρση. Η ήττα τους και η κατάρρευση γενικά του σέρβικου φασισμού σε μια τέτοια περίπτωση θα ήταν σχετικά σύντομη υπόθεση.

Όμως δεν ξέρουμε κανένα πόλεμο που να άλλαξε πολιτική φυσιογνωμία πριν καλά - καλά αρχίσει και δεν έχουμε την παραμικρή αυταπάτη ότι η Δύση θα κηρύξει τώρα κοντά αληθινό πόλεμο στο σέρβικο σοβινισμό. Σε κάθε περίπτωση η Δύση δεν είναι σήμερα ιδεολογικά σε θέση να κάνει πόλεμο ενάντια στη ρώσικη στρατηγική. Ούτε οι λαοί της είναι. Λίγοι άνθρωποι στη Δύση θα πέθαιναν ευχαρίστως πολεμώντας ενάντια στον Μιλόσεβιτς και τους ρώσους προστάτες τους σ' ένα μεγάλο και αιματηρό πόλεμο. Αυτή η προετοιμασία με ευθύνη των τυφλών δυτικών ηγετών δεν υπάρχει.

Το μόνο λοιπόν που μπορεί να συμβεί σε αυτή τη φάση

είναι ένα δυνάμωμα της πολιτικής κρίσης στο εσωτερικό των δυτικών αστικών τάξεων και κυρίως στο εσωτερικό των ΗΠΑ που μπορεί ίσως να σταματήσει τους βομβαρδισμούς αν γίνει ρεύμα κοινής γνώμης. Ήδη έχει ξεσπαθώσει ενάντια στον Κλίντον, ένας ολόκληρος στρατός πολιτικών και στρατιωτικών αναλυτών των ΗΠΑ που τον κατηγορεί ότι κάνει έναν πόλεμο δίχως καθαρούς πολιτικούς στόχους, αλλά και δίχως σαφές στρατιωτικό σχέδιο. Η λέξη "τιμωρία" δεν μπορεί να συντηρήσει μακρόχρονους πολέμους που δίνουν διαρκώς νέα αποτελέσματα, που προκαλούν διαρκώς νέες αλλαγές συσχετισμών, διεθνών και τοπικών και, κυρίως, που σπρώχνουν νέες μάζες, λαούς ολόκληρους στην πολιτική.

Και όσο οι λαοί μπαίνουν στην πολιτική, αναρωτιούνται και ζυμώνουν τόσο πιο δύσκολο είναι να τους ξεγελάει κανείς.

ΚΕΡΔΙΣΜΕΝΟΙ ΟΙ ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΤΕΣ

Πάντως αυτή τη στιγμή οι συντριπτικά κερδισμένοι από αυτή τη δυτική κρίση στρατηγικής, είναι οι ρώσοι σοσιαλφασίστες και τα τσιράκια τους σε κάθε χώρα. Και είναι φυσικό γιατί αυτοί έχουν την απόλυτη πρωτοβουλία των κινήσεων και γιατί αυτοί βρίσκονται ουσιαστικά μέσα σε όλες τις πλευρές της σύγκρουσης, αξιοποιώντας στην εντέλεια τη γενική σύγχυση που αυτή φέρνει. Βρίσκονται δηλαδή και μέσα στο στρατόπεδο που βομβαρδίζει (μέσω της τακτικής αυτού του στρατοπέδου και μέσω του προβοκάτορά τους), και μέσα στο στρατόπεδο του Μιλόσεβιτς μέσω της αντιδυτικής του γραμμής και μέσω του πράκτορά τους Ντράσκοβιτς (που με την ευκαιρία έχει γίνει ο ευγενικός συνομιλητής του CNN, προετοιμαζόμενος για τη διαδοχή του Μιλόσεβιτς).

Γι' αυτό μια κρίση στο στρατόπεδο των "βομβαρδιστών" μπορεί να ανακουφίσει προσωρινά τον Μιλόσεβιτς και να του δώσει κύρος και παράταση ζωής στη Σερβία, αλλά από τη διεθνή πολιτική άποψη ο κερδισμένος έτσι κι αλλιώς θα είναι η Ρωσία που θα εμφανιστεί και σαν ο παράγοντας που απέτρεψε τον πόλεμο, αλλά και σαν η ισχυρή σταθερή δύναμη, ενώ η Δύση σαν αδύναμη. Γι' αυτό άλλωστε παντού οι σοσιαλφασίστες έχουν αίτημα το να σταματήσουν οι βομβαρδισμοί δίχως βέβαια να κάνουν και ακραίες πρακτικές κινήσεις ενάντια σ' αυτούς. Για παράδειγμα οι Ιταλοί και οι Γάλλοι σοσιαλφασίστες των "Κ.Κ." δεν φεύγουν και δεν ρίχνουν τις κυβερνήσεις στις οποίες συμμετέχουν,

αν και γκρινιάζουν. Με το "κάτω οι βομβαρδισμοί" οι σοσιαλφασίστες κάνουν βασικά αντιδυτική αγκιτάτσια χωρίς να ανατρέπουν τους βομβαρδισμούς. Άλλωστε συνδυάζοντας το σύνθημα "όχι στους βομβαρδισμούς" με το σύνθημα "ναι στη Σερβία" στη Δυτική Ευρώπη και γενικά στις δημοκρατικές χώρες που οι Σέρβι είναι μισητοί, είναι σαν να κάνουν αγκιτάτσια υπέρ των βομβαρδισμών. Γι' αυτό στη Γαλλία οι σοσιαλφασίστες φωνάζουν στις διαδηλώσεις και "κάτω η εθνοκάθαρση".

Εδώ στην Ελλάδα που οι σοσιαλφασίστες έχουν την πολιτική ηγεμονία πρέπει η απαίτησή μας να σταματήσουν οι βομβαρδισμοί να δένεται με τη μαχητική καταγγελία της Σερβίας και, κυρίως της Ρωσίας, και να υποτάσσεται σε αυτή την καταγγελία. **Πρέπει δηλαδή να εξηγοούμε στον κόσμο ότι δεν είναι οι βομβαρδισμοί γενικά ενάντια στη Σερβία που είναι κακό πράγμα, αλλά αυτοί εδώ ειδικά, επειδή ακριβώς βοήθάνε το σέρβικο φασισμό, και τη Ρωσία.** Αυτό σημαίνει ότι θα υποστηρίζαμε, και τώρα θα, έναν προοδευτικό αντισέρβικο πόλεμο όπως τον περιγράψαμε.

Τέλος πρέπει να ξεσκεπάσουμε ασταμάτητα το τέχνασμα των φιλορώσων να διαχωρίζουν τον Μιλόσεβιτς από τη Σερβία δίνοντας την έμφαση στην υποστήριξη της δεύτερης και όχι του πρώτου. Είναι χαρακτηριστικό που ο Κ. Καραμανλής κάλεσε τους νεοδημοκράτες να μην πολυ-υποστηρίζουν τον Μιλόσεβιτς. (Βήμα 14-99). Εμείς αντίστοιχα πρέπει να ρίχνουμε την έμφασή μας στην καταγγελία, όχι τόσο του Μιλόσεβιτς, όσο της "φασιστικής Σερβίας".

Στόχος μας δηλαδή πρέπει να είναι μέσα από αυτή την κρίση να δώσουμε πολιτική έκφραση και κατεύθυνση σε ένα δημοκρατικό και ειρηνόφιλο στρατόπεδο που μοιραία θα σχηματίζεται, επειδή θα νιώθει ότι κάτι βρώμικο συμβαίνει με αυτούς τους βομβαρδισμούς αλλά και ότι κάτι ακόμα πιο βρώμικο συμβαίνει με μια Σερβία που γέμισε ξαφνικά πρόσφυγες όλα τα Βαλκάνια. Σε μεσοπρόθεσμη προοπτική οι κνίτες θα πάθουν με τη Σερβία, ότι έπαθαν με το ΡΚΚ. Η μπόχα του φασισμού δεν κρύβεται.

Ακόμα δεν έχουμε δικτατορία. Ίσα - ίσα έχουμε αρκετό χρόνο για να την εμποδίσουμε. Οι διπλωματικές επιτυχίες των ρώσων σοσιαλφασιστών μπορούν να μετατραπούν σε ήττες τους. Ήδη η θυελλώδης παρουσία της Ρωσίας διπλωματική και στρατιωτική, ξαναφούντωσε σε πολλούς ανθρώπους την ανησυχία και το μίσος γι αυτό το τόσα χρόνια καλοκρυμμένο τέρας.

